

ODGŁOSY II WIOSNY TEATRALNEJ

Teatr Stu, adaptacja powieści **KARZEŁ**, Pał Lagerkvist, reżyseria K. Jasiński.

Teatr Gong-2, Lublin, **Elżbieta Bam**, Daniela Charms, reżyseria: A. Rozhin.

Pierwszą nagrodę II Studenckiej Wiosny Teatralnej podzielili na równi: krakowski teatr STU i lubelski GONG-2. Z jednej strony ciekawy problem filozoficzny i oryginalna poetyka teatralna, z drugiej znalezienie adekwatnej formy teatralnej dla odkrytego niedawno tekstu **ELŻBIETY BAM** Daniela Charms.

KARZEŁ

Powieść została napisana w 1945 roku, kiedy w Europie szalał hitlerowski terror. Lagerkvist, dotychczas szukający w swych utworach sensu życia, rozstrząsający problemy metafizyczne, podejmuje problematykę moralną, protestując tym przeciwko zagrożeniu kultury, przeciw zagrożeniu ludzkości. Przedmiotem powieści jest problem istoty zła, które zostało wcielone w postać karla przy dworze księcia włoskiego. Każdy człowiek ma swojego karla — karzeł to zło towarzyszące człowiekowi.

Adaptacji powieści dokonał K. Miklaszewski (wyróżnienie indywidualne).

Spektakl pomyślany na jednego aktora, przedsięwzięcie ryzykowne. W tym przypadku oryginalna poetyka teatru stała się także o nagrodzie. Dokładne zgranie reżysera, aktora (ogromne opanowanie warsztatu), rola światła, stworzenie funkcjonalnej ilustracji muzycznej (**Roman Kowalów** — wyróżnienie indywidualne) — wszystko to przesądziło o pierwszym miejscu.

ELŻBIETA BAM

Sztuka powstała w drugiej połowie lat dwudziestych naszego stulecia w Leningradzie. Autorem jej był Danił Juwaczew, działający w grupie Oberiu pod patronatem wielkiego poety Konstantego Waginowa. Sztuka ta przypomina współczesny teatr absurdu, zaś grupa Oberiudów ma widoczne analogie z surrea-

lizmem, co miało wpływ na twórcę **ELŻBIETY**. Jury nagrodziło twórców **ELŻBIETY BAM** za znalezienie adekwatnej formy teatralnej, za inscenizację i reżyserię spektaklu (**Andrzej Rozhin** — wyróżnienie indywidualne oraz **Elżbieta** i **Leon Barański** za oprawę plastyczną, zaś **Jacek Popiołek** za muzykę).

WANDA

Akademicki Teatr KUL wystawił **WANDE** Cypriana Norwida — wyróżnienie II stopnia za wybór trudnego tekstu, jego inscenizację i kształt plastyczny. Na uwagę zasługuje przede wszystkim scenografia i inscenizacja widowiska.

Zobaczyliśmy żywą **Ikone**, szlachetnie obudowaną ornamentem. Duża rola chóru w kompozycji widowiska — lewa i prawa strona proscenium rozszerzała całość szaro-zielono-czarnym kostiumem. W głębi sceny szerokimi rytмами żółtości złoto-czerwonej, kojarzonej na zasadzie Ikony żyły, to znowu zastygły w gestach postaci. Kolor fakturowo miękki w odczuciu patrzącego wraz z łagodnym i harmonijnie zgranym światłem stwarzał swoisty klimat starocerkiewnego malarstwa, pomagając niewątpliwie w odbiorze misterium. W efekcie powstała osobliwa — chropawo-złota całość, ciekawie naświetlona czerwienią. Sam układ wystawienia mało ruchliwy z nasileniem na gest, rytmiczny, czasem pojmowany akordowo, poprzez usytuowanie kilku postaci, to znowu spokojnie naiwny przez nachylenie głów, potem zaakcentowany nagle jednym ostrym ruchem i znów hieratycznie spokojny. Scena przywołała na myśl staroruskie malarstwo mistrza Rublowa. Ciekawe wkomponowanie **Pieśni gregoriańskiej**,

efekt prawdziwego ognia i kłamra spinająca całe widowisko — bardzo ciekawa rola **Janusza Bachmińskiego**. Wszystko to składa się na osobliwy urok i gorącą reakcję sali, jaka miała miejsce po wystawieniu **WANDY**.

Twórcą scenografii jest **Leszek Mądziak**, student I roku historii sztuki KUL, obydwaj spektakle

ELŻBIETA BAM i **WANDA** będą wystawiane w dalszym ciągu. Polecam oba.

ELŻBIETA BAM — **A. Józwicki** (**Piotr Mikołajewicz**) i **Leszek Nieoczym** (**Tata**).
Fot. **Waldemar Stępień**